

af 47,320,282 Kr. 23 O. til de i §§ 12—27 nævnte Udgifter

vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

Derpaa fattes Indtægtsfiden, §§ 1—10, med tilhørende Udbringingsforslag under Forhandling.

Ordføreren (Nellemann): Som de ærede Herrere ville se, foreligger der til dette Af-snit fra Udvalgets Side kun eet Udbringingsforslag, som er stillet ifølge Anmodning af den høitærede Indenrigsminister, og som tiltrædes af Udvalgets Flertal. Det gaar ud paa, at den Anmærkning, der er indsat i § 6 under II. 1 a, og som lyder saaledes: „Taxten for indenrigske Telegrammer er 50 Ore for 20 Ord og 25 Ore for hver overskydende 10 Ord eller derovr“, skal udgaa. Udvalgets Flertal er af den Formening, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Indenrigsministeren er fuldkommen berettiget til ad administrativt Veie at træffe en saadan Foranstaltning, og Udvalgets Flertal holder ogsaa for, at der i og for sig ikke kan være noget til Hinder for, at Ministeren, naar isørigt denne Myndighed tilkommer ham, træffer Foranstaltninger i Løbet af Finantsaaret. Som en Følge deraf kan man ikke billige, at der paa Finantsloven er indsat en Anmærkning, hvis Hensigt kun kan være den, at stemple den fulgte Fremgangsmaade som ulovlig, og som derhos ogsaa vil have til Følge, at dette Anliggende indbrages under Lovgivningen, idet det er klart, at Forandring i Telegrantaxterne, naar denne Anmærkning bliver stående, ikke for Fremtiden kan ske paa anden Maade end ved Lov, enten ved Finantsloven eller ved anden Lov. En Afgjørelse af Spørgsmaalet, om disse Taxter bør ordnes administrativt eller ad Lovgivningens Veie, bør formentlig ikke fremtvinges gjennem Finantsloven; men forøvrigt har Udvalget ikke Noget at erindre mod den Lante, at de indenrigske Telegrantaxter fastsættes ved Lov, medens man med Hensyn til de mellemrigske Telegrantaxter maa være af den Formening, at det vilde være absolut u hensigtsmæssigt at gaa den Veie. — Isørigt vil det ses, at der til dette Af-snit af Finantsloven foreligger et Par Hensstillinger og Udtalelser fra Udvalget. Det er for det Første et Par mindre betydelige, nemlig dels med Hensyn til de Lokaler, der bruges ved Istransporten over Storebelt, paa Halskov og Knudsboveb, angaaende hvilke der rettes en Hensstilling til den høitærede Indenrigsminister om, at drage Omhu for, at de blive noget bedre indrettede, end de ere nu, og dels med Hensyn til en Udvidelse af de Lokaler paa Statens Banegaarde, hvor Toldklarering foregaar. Foruden disse Hensstillinger har Udvalget tilladt sig en Hensstilling med Hensyn til § 3, hvor der er Spørgsmaal om Rent og Udbytte af Reservec-fonden, idet man har fremhævet for den høitærede

Finantsminister, om der ikke muligen kunde være Grund til, at tage under Overveielse, om ikke endel af Reservec-fonden hensigtsmæssigt kunde anvendes til Formindskelse af Gjælden, efterform dette er den sikreste Anvendelse af Fonden, og de Effekters Masse, hvorover der ellers skal disponeres af Finantsministeren, saaledes vilde blive formindsket noget. Man har nemlig særlig ment, at de Om-sætninger, som Lid efter anden maa foretages med disse Effekter, jevnlig indeholde nogen Fare for Lab for Staten, Noget, som man finder sig for-anlediget til at fremhæve i Anledning af et specielt Tilfælde, der er nævnt i Betænkningen.

Andre: Den ærede Ordfører endte med at omtale de Bemærkninger, der fra Udvalgets Side ere gjorte i Anledning af § 3. Der fremhæves under disse Bemærkninger en, som man syntes, mindre heldig Operation fra den høitærede Finantsministeres Side. Det er ganske sikkert, at der er en anden Operation, som det forekommer mig ved samme Leilighed ogsaa passende kunde have været berørt, nemlig det Laan, som der af Reservec-fondens Midler af den høitærede Minister er ydet til St. Croix; men jeg skal af Grunde, som jeg allerede tidligere har fundet Leilighed til at hentyde til, for Diebliffet ganske afholde mig fra hvilken som helst Betragtning, som isørigt maatte kunne findes naturlig med Hensyn til disse Spørgsmaal, og det saameget mere, som jeg tror, det bør siges, at det rigtige Tidspunkt, paa hvilket denne Sag kunde finde sin Drøftelse, først vil være kommet, naar Statsrevisionen har havt det paagjældende Mars Regnskab til Underøgelse. Derimod findes der i samme Bemærkning fra det ærede Udvalgs Side nogle Hentydninger, som det efter den Stilling, jeg tidligere har indtaget, er umuligt for mig at lade passere fra dette ærede Thing, uden at jeg rører ved dem. Jeg tror, at der deri indeholdes en mindre billig og, hvad jeg vil tilføie, ganske urigtig Bedommelse af Finantsbestyrelsens Stilling ligeoverfor det paagjældende Spørgsmaal. Hvad jeg siger til, er følgende Bemærkning, som ogsaa den ærede Ordfører for et Diebliff siden gjentog: at det Spørgsmaal kunde ikke Andet end paatrænge sig, „om det dog ikke havde været naturligare at anvende den Sum, der indkom som Vederlag for Hertugdømmernes Gjæld, til at befri Landet for denne Gjældsbyrde, end at anbringe den i rentebærende Aktiver, ligesom ogsaa, om ikke Vederlaget for den Indtægtsformindskelse, der fulgte af Drefundstoldens Dphør, helst burde have anvendt til igjennem en Gjældsafbetaling at bevirke en tilsvarende Udgiftsformindskelse“. Jeg skal dertil svare, at den Lante er saa simpel og naturlig, at det havde været ganske befyndeligt, om Finantsministrene i en lang Aarrække skulde have været blinde for den. Hvad mig angaar, som jo er den, der i sin Tid har idetmindste væsentlig bidraget til Drefundsfondens Oprettelse,